



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XI. Defensio Varietatis Opinionum, quae sunt apud Christianos, & derivio
fabularum Gentilium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Ἰηφον, ἐπειδὴ τὰ παρ' αὐτῶν κερυμδία νῦν δοκιμαζέσθαι ἐν τῷ τῷ συνεδρίῳ ἀνακαλεῖται ἰδὲ τῆς καθαιρέσεως διτυχῆς παρὰ διοσκῶν καὶ τῆς ἀμφ' αὐτὸν, ὅπως δὴ τοῖς πεπραγμένοις ἀνείληπται καὶ κατακρίνεται δὲ καθαιρέσεως Φλαβιανὸς καὶ εὐσεβίου ὁ τῆς δορυλαίας πρέσβευς. καὶ ταύτην καὶ ἰβας τῆς ἐδεσπνῶν ἐπίσκοπος ἀποκηρύσσεται. καθαιρεῖται δὲ δανιὴλ ἐπίσκοπος καὶ ῥῶν, εἰρηναῖος τε αὐτῶν, καὶ πρὸς γε αὐτῶν εὐελεῖ ἐπαρχίῃ καὶ τῶν σωφρονιστῶν χάριν τῶν κωνσταντιναίων ἐπίσκοπος αὐτῶν. καθαιρεῖται δὲ παρ' αὐτῶν καὶ ὁ τῶν κρησῶν ἐπίσκοπος Θεοδώριος, καὶ μὴν καὶ δόμιος ὁ τῆς ἀντιοχείων, ἐφ' ᾧ τί λοιπὸν γέγονεν, οὐκ ἔστιν εἰρην. καὶ ἔτι μὲν τὸ ἐν ἐφέσῳ δεύτερον διελύθη συνεδρίον.

Atiam expectantibus: quoniam ea, quæ ab ipsis iudicata sunt, nunc examinantur. In hac Synodo Eutyches quidem à Dioscoro & ab Episcopis, qui cum illo erant, rescissâ depositionis sententiâ, in integrum restitutus est, sicut in actis continetur. Flavianus vero & Eusebius Dorylæi Episcopus, damnati sunt ac depositi. In eadem synodo Ibas quoque Edessenorum Episcopus, à communi- one submotus est, & Daniel Carrarum Episcopus est destitutus: Irenæus item Tyri, & Aquilinus Bybli. Gesta sunt etiam quædam pro Sophronio Constantinensium Episcopo. Depositus est ab iisdem etiam Theodoritus Episcopus Cyri, & Domnus Antiochenus Episcopus. De quo quid postea factum fuerit, invenire non potui. His ita gestis, soluta est secunda Synodus Ephesina.

Κεφ. ια΄.

Κπολεγία τῶν συγγραφῶν ὑπὲρ τῶν ἡμῶν διαφορῶν, καὶ κατὰ γίλωσ τῶν ἑλληνικῶν ὕθλων.

ΜΗ μοι δέ τις τῶν εἰδωλομανέντων ἐπιγέλαση, ὡς τῶν δεινῶν τῶν προ- κερῶν καθαιρέτων, καὶ προσεφθεροκόντων αἰετι τῆ πίστες καινότερον. ἡμεῖς μὲν γὰρ τῶν ἀφραστον καὶ ἀνεξιχνίαστον τῶν θεῶν φιλανθρωπιαν ἐρδυνῶντες, καὶ ἐς τὰ μάλις α σεμνύνει καὶ ἐξαιρεῖν βεβλόμενοι, ἢ τῆς δὲ ἡκείσε προπομ- θα καὶ εἰς ἀδυνατῶν τῶν αἰρέσεις ἁπλῶς χριστιανοῖς ἐξδρηκῶν, πρῶτον πῶς βλασφημεῖν ἠθέλησεν, ἢ ἀτιμάσαι τὸ θεῖον βε- λόμην ἐξωλίωσεν ἀλλὰ μάλλον ὑπολαμβάνων κρείσσον τῶν φθασάντος λέγειν εἰ τὸδε πρὸς εὐδοκίαν καὶ τὰ μὲν συνεκτικὰ καὶ κύρια πᾶσι κοινῶς ὁμολογῆσαι. τελεῖς γὰρ ἡμῖν τὸ προσηκόντα, καὶ μονὰς τὰ δόξολο- γημδρα ὅ, τε πρὸ αἰῶνων ἡμῶν θεὸς λό- γος, σαρκῶν δὲ δειρὰ ἡμῶν φειδοῖ τῶν πλάσμα. εἰ δὲ ἄλλα ἄλλα κεκα- νεργῆσαι, γεγόνασι καὶ ταῦτα τῶν σωτηρῶν οὐδὲν τῶν θεῶν ἀντεξοία καὶ ἀειτέτων, ἵνα μάλλον ἡ ἀγία καθολικὴ, καὶ ἀποστολικὴ ἐκ- κλησία, ἐνθὺν δὲ κακείθεν πρὸς τὸ θεῖον τε καὶ δισεβῆς ἀιχμωλιώση τὰ λεγόμενα, καὶ πρὸς μίαν ἀπεξερῶν τῶν διθεῖαν ὁ- δὸν ὑπολήθη. διὸ καὶ τῶν ἀποστολῶν δὲ μάλα

CAP. XI.
Defensio varietatis opinionum, quæ sunt apud Christianos, & derisio fabularum Gentilium.

Nemo porro Gentilium nos derideat, propterea, quod posteriores Episcopi, priores destituant, ac semper novi aliquid adjiciant fidei nostræ. Nos in explicabilem & investigabilem Dei erga homines benevolentiam scrutantes dum eam maxime honorare & omnibus modis extollere cupimus, aut hanc, aut illam sententiam sequimur. Nec quisquam eorum, qui inter Christianos hæretes excogitarunt, dedita opera impie loqui voluit: aut cum divino numini contumeliam facere decrevisset, in errorem delapsus est: sed potius unusquisque eorum existimavit, se, qui hoc dogma assereret, melius dicere quam reliquos, qui ipsum præcessissent. Et ea quidem, quæ præcipua sunt ac fundamenta fidei nostræ, uno consensu omnines confitemur. Trinitas enim est quam adoramus, & unitas quam glorificamus: & Deus idem ac verbum, ante sæcula genitum, & propter homines secunda generatione incarnatum. Quod autem in aliis capitibus quædam innovata sunt, id ex eo factum est, quod Servator noster Deus liberam nobis facultatem reliquit de iis sentiendi, ut sancta Catholica & Apostolica Ecclesia, ea quæ ab utraque parte dicuntur, ad rectam normam ac pietatem traducat, & ad unam planam rectamque sententiam perveniat. Atque ob hanc causam sapienter admodum



dixit Apostolus Paulus : Oportet hæreses esse inter vos, ut qui probi sunt, manifesti fiant. In quo admirari etiam licet ineffabilem Dei sapientiam, qui ad divinum Apostolum Paulum dixit: Virtus enim mea in infirmitate perficitur. Ex quibus enim causis Ecclesiæ divulsa sunt membra, ex iisdem recta & irreprehensibilis doctrina accuratius limata & exposita est: & catholica atque Apostolica DEI Ecclesia majus incrementum accepit, & ad ipsum usque cælum sublata est. Gentilium verò superstitionis alumni, dum nec Dei naturam, nec ejus providentiam in rebus humanis investigare student, & majorum suorum, & suas invicem opiniones evertunt. Novos enim subinde Deos excogitant, eosque ex propriis animi perturbationibus designant ac nominant, quo scilicet libidinibus suis impunitatem concilient, hujusmodi Deos sibi adfiscendo. Sic certe apud illos, qui sumus habetur Deus, & Pater hominum simul ac Deorum vocatur, in avis speciem mutatus, Adolescentem Phrygem impudenter rapuit, & mercedem stupri poculum ei tribuit, permittens ut ipsi amoris gratiâ propinaret, quo uterque simul cum necitare dedecus ac probrium hauriret. Idem innumeris aliis sceleribus, quæ ne vilissimis quidem hominibus permittuntur, se inquinavit. Et in omnes brutorum animalium species, ipse omnium brutissimus mutatus, Androginus factus est, non in utero quidem, sed in femore factum gestans, ut & ista præter naturam ab eo committerentur. Unde ortus Bacchus ipse quoque Androginus, utrumque sexum contumelia affecit: Auctor temulentia, ebrietatis & crapulae, & omnium, quæ inde nascuntur malorum. Huic Ægiocho & Alti-tonanti aliud quiddam ut magnificum attribuunt, patricidam cum appellantes, quod extremum apud omnes scelus existimatur: propterea quod Saturnum, qui malo fato ipsum genuerat, ex regno expulisset. Jam vero quid de scortatione dicam ab ipsis consecrata, cui Venerem Cypriam è concha genitam præfecerunt: quæ continentiam quidem, tanquam scelus quoddam ac piaculum averfatur: stupris vero & quibuslibet flagitiis delectatur, iisque ipsis coli sese ac placari cupit. Cum qua Mars congressus, astu Vulcani reliquis diis spectandus ac deridendus exponitur. Riserit etiam non immeritò quispiam Phallos eorum, &

σαφῶς εἰρηλα. δὲ δὲ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῶν ἵ-
ται, ἵνα οἱ δοκιμοὶ φανεροὶ γίνωται καὶ δια-
μάσαι καὶ τέτω ἐστὶ, τὴν ἀρρήτων τῶν θεῶν
σοφίαν, τῶν καὶ πρὸς τὸν θεασεσιον παύσει
εἰρηκότων. ἢ γὰρ δύναμις μὲς ἐν ἀδυναμίᾳ τε-
λειεῖται. Ἐξ ὧν γὰρ τῆς ἐκκλησίας ἀπερρα-
τὰ μέλη, ἐκ τέτων τῶν θεῶν καὶ ἀμωμῶν
πλέον ἀπέξεδθη καὶ ἀπέεδθη δόγμα, καὶ
πρὸς ἀύξηση καὶ τὴν ἐς ἕραν ἀνάστασι
καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἔ- θεῶν ἐκλήουσα
ἐκκλησία. οἱ δὲ γε τῆς ἐλληνικῆς πλάνης τε-
φιμοὶ, ἐ θεὸν ἐξευρεῖν βεβλόμενοι, ἢ τῆν αὐ-
τῶν αἰετὶς ἀνθρώπων κηδεμονίαν, τὰ τε τῶν
φθασάντων, τὰ τε ἀλλήλων καταλύουσι,
ἀλλὰ θεὸς ἐπὶ θεοῖς ἑπινοεῖται, καὶ τῶν ἀ-
κείων παθῶν χειροβόντες τε καὶ ὀδομα-
τες, ἵνα συγνώμη ταῖς οἰκείαις ἀκολασίαις
πορίζωντο, θεὸς τοῖς τε ἑπινοεῖται
ὡς ἀμέλει ὁ παρ' αὐτοῖς ὑπαί-
δρων τε θεῶν τε, τὸν φεύγατὸ μερῶν ἐ-
ὄρτεον μετὰ τῆς ἀσελγῶς διήσπασ-
μιδ ὅν τε τῆς ἀσελγῶς, τὴν κύλικα πα-
ρέχετο, τὴν φιλοσοφίαν προπίνειν ἑπιπέ-
ως ἀνμ, ἔνεκταρ καὶ τὰ ὀνειδή κοινῶς πι-
νοίεν ὅς καὶ μυρίοις ἄλλοις ἀποπήμασι, καὶ
τῶν τοῖς ἐδέσει τῶν ἀνθρώπων ἀπηγορευ-
νοῖς, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀλόγων ἰδέαν ὁ παντα-
ἀλογάτα ἔ- μετὰ ἀληθείς, ἀνδρόγυν-
νείαι, εἰ καὶ μή τὴν γαστέρα, ἀλλὰ γὰρ τὸν με-
ρὸν κυφορεῖν, ἵνα καὶ ταῦτα τῶν φύσιν αὐτῶν
πράττοιτο. ἔκ τὸ διθυράμβον κῆμα ἀνδρ-
γῶν ἡρόμενον, ἐκάλεσαν ἐπιβρίσει ὄσπαι,
μέθης ἐξάεχον, οἶνοφλυγίας τε αὐ καὶ κρα-
πάλης, καὶ γεῖωλοκεασίας, καὶ τῶν ἐντεῦθεν
δεινῶν. τέτω τῶ ἀιγίόχω τῶ εἰλεβρεμέτη καὶ
πισεμνὸν ἐκείνο ἀεὶ μείθεισι, παρὰ τὸν ἀ-
ποκαλέντες τὴν ἐσχάτην παρὰ πᾶσι ποιή-
σῃα τὸν κέρτιον τὸν κακῶς αὐτὸν φύσαντα τῆς
βασιλείας ἐξωθήσαντα. τί δὲ ἂν φαίνοι καὶ
αὐτῆς τῆς θεεργηθείσης αὐτοῖς πορνείας, ἢ τῶν
ἀφροδίτην τὴν κοχλοχρητήτην κυπελαῖ ἐπι-
σησαν τὴν μὲν σαφροσύνην, ὡς ἐναγες τῆ
χεῖμα καὶ τὴν ἀλλῶς ἐκτεπον μυσταπόμι-
την πορνείαις δὲ καὶ πάσαις ἀσελγῶν
αἰς ἡδομείνη, καὶ τέτοις ἰλάσκαδ βελο-
μείνη μεθ' ἧς ἀγῆς ἀσημονεῖ, τοῖς ἡφαι-
στῆ τεχνάσμασιν ὑπὸ τοῖς θεοῖς διατετα-
μενός τε καὶ γελώμενος. γελάσει δὲ ἂν τῆ

δικαίως καὶ φαλλὰς αὐτῶν, καὶ ἰθυφάλλας, καὶ φαλλαγωγία, καὶ πρίαπον ὑπερμεγέθη, καὶ πάντα ἀχρημονιμοσίω τιμώμενον, καὶ τὰ ἐν ἑλευσίνι μυστήρια, καθ' ἐν μόνον ἐπανέτα, ὅτι γένητο ἔχ' ὄρα, ἀλλὰ τῷ σκότῳ σωοικεῖν καλεῖται. τῶν τοῖς ἀιχρῶς πμῶσι τε καὶ πμωμύροις καλαμπανορδύων, ἐπὶ τὴν νόσον τὸν πῶλον ἐκκενήσωμεν, καὶ τὰ λοιπόμενα τ' Θεοδοσίῳ βασιλείας ἐυσυνόπῳς ἀποδώμεθα.

A Ichifallos, ac Phallagogia, & enormem Priapum, ac Panem, qui turpi colitur membro. Mysteria item, quæ Eleusine celebrantur, ob id solum laudanda, quod à Sole non videntur, sed perpetuis tenebris damnata sunt. Verum hæc, tam his, qui ista turpiter colunt, quam iis, qui coluntur relinquentes, equum ad metas incitemus, & quæ superlunt de rebus gestis Theodosii, omnium oculis subijciamus.

Κεφ. ιβ'.

Ὅσπερ ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος τῶν νεσοείων αἰρεσίων ἀπέλυσε.

Γραφίαι δὲ ἐν αὐτῷ πανδοσεβῆς διάταξις, ἀνα τὸ πρῶτον βιβλίον κειμένη, ἰεσνιανῶ καὶ ἀνόμασαι, τρίτῃ τὸν δριθμόν ἔ' πρώτῃ πτλα τυγχάνουσα ἐν ἡ τὸν πάλαι πυθέμενον παρ' αὐτῶν αὐτῶν νεσοείων γέγραπται. Θεοθεν κινήσεις, ἀπάσαις τὸ δὴ λεγόμενον ψήφοις καλεόμενον ἀναθέματα ἀθεμάτων, καὶ γέγραφεν ἐπὶ λέξεως ὡδ' ἐ. ἐπιθεωροῦμεν τὰς ζήλητας τὴν ἀσεβῆ νεσοείων πῖσαν, ἢ τῇ ἀθεμίτῳ αὐτῶν διδασκαλία ἀκολοθῆντας, εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἴεν ἢ κληρικοί, τῶν ἀγίων ἐκκλησιῶν ἐκβάλλεσθαι. εἰ δὲ λαϊκοί, ἀναθέματα ζεσθαι. τίθειν αὐτῶν ἑτεροινομοθεσίαι τ' ἡμετέρας ἐνεκα ἰρησικίας, τὸν διάπτουρον αὐτῶν ζῆλον δεκνύσασαι.

CAP. XII.

Quod Imperator Theodosius hæresin Nestorii profugavit.

Scripta est ab eodem Imperatore Constitutio admodum pia; quæ relata est in primo Justiniani libro, qui Codex dicitur, estque numero tertii primi tituli. In qua Theodosius, cum quem prius in deliciis habuerat, sicut ipse Nestorius scribit, divinitus incitatus, omnibus, ut ita dicam, calculis condemnavit, anathema ei denuntians his verbis; Præterea sancimus, ut quicumque impiam Nestorii fidem æmulantur, vel nefariam ejus doctrinam sectantur, si quidem Episcopi vel Clerici sint, sacris Ecclesiis ejiciantur: si vero laici, anathemate feriantur. Sunt & alix leges pro nostra religione ab eodem datæ, quæ ardentissimum ejus zelum abunde testantur.

Κεφ. ιγ'.

Περί τῶ ἀγίου Συμεῶν τῷ συλίτῳ.

Ἐν τῶτοις τοῖς χρόνοις ἡμᾶς τε καὶ διεφάνη καὶ συμεωνῆς, ὁ τῆς ὁσίας καὶ πάντα αἰοιδίμῳ μνήμῃς, πρῶτ' ὅτι τῶ ἐπὶ χίον ὁ σάσιν ἐπὶ ἠδύσας, διπηχῶ μολίς ἐνδιαίτημα τὸ ἀεὶ μέρον, δόμνα τῶν κἀδε τῶν ἀνλοχέων ἐπισκοποῦντ' ὅς ἐπὶ δὴ παρ' αὐτὸν γέγονεν, ἐκπλαγεῖς τῶν σάσιν καὶ τῶν διαίταν, τῶν μυστικῶν ἐρωῶν ἐγλίχεθ. ἀμφω δὲ ἐν συνηθῆτι, καὶ τὸ ἀχραντὸν ἱερεργήσαντες σῶμα, τῆς ζωοποιῆ κοινωνίας ἀλλήλοισι μετέδωσαν. ὅδε ἐν σαρκὶ τῶν ἑρανοῶν διωάμεων πολυλείαν ζήλωσας, ἐξαισθ μὲν ἐαυτὸν τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ τῶν φύσει βιασάμενος τὴν τέως κατῶ βεβίθεσαν, ὅ μείωρα διώκτ' ἐ μέθον ἑρανοῦ καὶ τῶν ἐπὶ

CAP. XIII.

De sancto Symeone Stylita.

Isdem temporibus floruit atque inclaruit Symeones, vir sanctæ ac percelebris memoriæ. Hic primus stationem super columnâ instituit, cujus domicilii ambitus vix duorum erat cubitorum: quo tempore Dominus Antiochenæ urbis Episcopatum administrabat. Qui cum ad Symeonem venisset, stationem ejus ac vivendi tationem admiratus, secretiora quædam concupivit. Ambo igitur in unum convenerunt, & cum immaculatum Corpus sacrificassent, vivificam Communionem sibi mutuo impertierunt. Hic Angelorum conversationem in carne æmulatus, à terrenis quidem rebus sese abduxit: Et vim inferens naturæ, quæ deorsum vergit, sublimiâ appetiit. Ac mediis inter cælum & res

